

הגה"ק אבד"ק שאפראן זצ"ל

"דברי הגה"ק בעל בני יששכר זי"ע, שהיי מקפיד מאד שבמקום שיש עירוב שלא יחמירו על עצמם שלא להשתמש בו, וכן אחריו בניו ונכדיו הקדושים. אף במקום שלא חששו לשיטת הרמב"ם בענין צוה"פ (שלדעתו אינו מועיל ביותר מיי אמות), כי בסתם עיירות לא הי אפשר לחוש לזה, והיו מכניסים ומוציאים ברחוב. כי אמר הקדוש הנ"ל, שאם יחמירו אז יש חשש שאינו מודה בעירוב.

ולכאורה קשה, האידך פה קדוש יאמר כן, הלא דיורים בחצר אחת מערבים בחצר, שע"ז בודאי אין מי שיחמיר, וא"כ הרי הם משתמשים בעירוב, והאידך שייך לומר שאם יחמירו בענין הוצאה והכנסה מהרחוב, שיש לחוש שהם אינם מודים בעירוב.

ועלה על דעתי להסביר הענין בטטו"ד בס"ד, כי הנה שלמה המלך ע"ה ובית דינו תקנו ב' תקנות גדולות, עירובין ונט"י (שבת יד:). והנה אצל נט"י לא מצינו שיש איזה רמז להקל, אף שהוא רק מדרבנן, אלא אדרבה אנו מוסיפים חומרות על חומרות כידוע. ואצל עירובין פסקו חז"ל "הלכה כדברי המיקל בעירוב" (עירובין מו.), ובודאי ברוח קדושתם לדברים גדולים ונוראים כיוונו בזה ואין אתנו יודע עד מה, רק אנו מאמינים באמונה שלימה, שקדושת חכמת אלקי ישראל יתברך ויתעלה דיבר מתוך פיהם. וזה אולי הי כוונת הקדוש בעל בני יששכר זי"ע באשר גזרו הלכה כדברי המיקל בעירוב. דבודאי הראשונים הקדושים היו צריכין לפרש דברי הש"ס כל אחד לפי שורש נשמתו הקדושה. אבל כאשר נפסקה הלכה אח"כ, הופיע רוח הקודש על רבותינו לפסוק כדברי המיקל. ולזה חשש הקדוש בעל בני יששכר זי"ע, שלא יהי ח"ו חולק על זה. וזה נ"ל דבר אמת"י.

תורת אל"ף (ח"ד מכתב נ"ג)